

OSMANLI GÜNLÜKLERİ

4

Üç Kıtıa Sultanları

"Kendi bilmecemi çözebilseydim,
kâinatın esrarını da çözebilirdim."

IV. Murad

ÜÇ KITA SULTANLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Şebnem Kanoğlu
Resimleyen Fatih Okta
Kapak Tasarım M. Aslıhan Özçelik
İç Mizanpaj Nur Kayaalp

2. Baskı Nisan 2016
Uluslararası Seri No ISBN 978-605-08-0833-9

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Çınar Matbaacılık
Sertifika No 12683
Adres Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. No:34 Bağcılar-İstanbul
Tel (0212) 628 96 00

TİMAŞ YAYINLARI / 3045

OSMANLI GÜNLÜKLERİ / 4

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2007 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

SULTAN IV. MURAD	7
SULTAN İBRAHİM.....	49
SULTAN IV. MEHMED.....	67
SULTAN II. SÜLEYMAN	87
SULTAN II. AHMED.....	105
SULTAN II. MUSTAFA	121
SULTAN III. AHMED	137

SULTAN IV. MURAD

Babası: Sultan I. Ahmed

Annesi: Mahpeyker Kösem Sultan

Doğumu: 27 Temmuz 1612

Tahta Çıkışı: 10 Eylül 1623

Vefatı: 8/9 Şubat 1640

I. Bölüm

Sultan IV. Murad

Ben Osmanlı padişahlarının on yedincisi, İslam halifelerinin seksen ikincisi, Bağdat Fatihi Sultan Murad Han'ım.

Sultan III. Mehmed'in torunu ve Sultanlar Sultanı Padişah I. Ahmed Han'ın oğlu IV. Murad Han, işte benim.

27 Temmuz 1612 tarihinde bir cuma günü, Boğaziçi'nde, Çengelköy'deki büyük bir konakta dünyaya gelmişim. Babam Sultan Mehmed Han, annemi çok sever, her gittiği yere onu da yanında götürürmüş. İşte öyle günlerden birinde, hamile olan annem, bu konakta dünyaya getirmiş beni. Bunun için günlerce süren şenlikler yapılmış, açlar doyurulmuş, çıplaklar giydirilmiş ve fakir fukaraya yardım edilmiş.

Kırk gün sonra da bizi Topkapı Sarayı'na getirmişler. Benim çocukluğum orada geçti. Sarayda kucaktan kucağa dolaşıp sevilip okşanmalarım, annem Mahpeyker Kösem Sultan'ın sıcaklığı ve o mis gibi kokusu hiç unutulur mu? Ben de diğer çocuklar gibi yaramazlıklar yaptım. İstediğim şeyler yapılmayınca tepinip ağlıyor, bazı şeyleri kırıp döküyordum. Babam benim çok şımartıldığımdan yakınırken, annem sıkı sıkı sarılırdı bana ve “Benim oğlum çok akıllı. Elbet o da bir gün uslanmasını bilecek.” derdi.

Sarayın bahçesinde koşup oynayacak kadar büyüdüğümde ise, bir yere saklanır, adamlarımızın yüreklerini ağızlarına getirirdim.

“Şehzadem ne olur beni bekleyin. Size yetişemiyorum.” diye peşimden koşan lalamın yürek

çarpıntıları, kızarıp bozarmaları ve benim keyifle attığım kahkahalarım... Ne güzel günlerdi onlar.

Sonra, babamın ölüm haberini aldığım o sabah! Henüz beş yaşındaki ve ölümün ne olduğunu hiç bilmeyen bir çocuğun şaşkın bakışları...

Lalamın o sabah odama gelip “Şehzadem, sultanlar sultanı babanız, dün gece hakkın rahmetine kavuştu.” deyişi. Dilimin tutulması ve tek kelime edemeyişim. Sonra annemin çılgınlık atarak saçını başını yolması. Gözyaşları, ağıtlar ve benim bomboş gözlerle olanları seyretmem... Çaresizliğim ve niye olduğunu bilemediğim korkularım, daha dün gibi aklımda.

Babama ne olmuştu? Hakkın rahmetine kavuşmak ne demektir? Bu iyi bir şeyse eğer niye böyle ağlayıp saçlarını yoluyordu herkes. Peki, babam şimdi neredeydi? Yoksa onu bir daha göremeyecek miydim?

“Benim al yanaklı oğlum, gittikçe güçleniyorsun. Şu boya posa, şu pazılara bir bakın. Sen şehzadelerin en yakışıklısın” deyip beni okşamayacak mıydı babam? Kucağına oturup sakalıyla oynamayacak mıydım bir daha? Sonra da göğsünde derin bir uykuya dalamayacak mıydım?

Ben bunları düşünürken ağlayıp dövünenler oradan oraya koşup duruyorlardı. Sonra dualar okunup büyük bir tören yapıldı. Babacığım bir sandukanın içinde omuzlar üzerinde götürülürken ben,

“Baba nereye gidiyorsun böyle?” diye bağırdım arkasından. “Ya ben şimdi ne olacağım?...”

Lalam, “Siz dualarınızı ondan eksik etmeyin. Babanız sesinizi duyacaktır.” dedi.

Babamın ölümünden hemen sonra, sarayda gizli yapılan toplantılar, heyecanlı konuşmalar başladı. Sık sık bizim kaldığımız daireye gelenler bazen fısıldayarak konuşuyor bazen de bağıırıp çağırıyorlardı. Neler oluyor böyle? Bu paşalarla vezirler anneme ne soruyorlar? Pekiyi annem niye böyle sinirli?

Bütün bunları merak ediyordum ama kimse bana bir şey anlatmıyordu. Meğer o sıralarda babamdan sonra tahta kimin geçeceği tartışılıyormuş.

II. Bölüm

Amcam Şehzade Mustafa Tahta Oturuyor

Eskiden beri bir padişah ölünce tahta en büyük şehzade geçermiş. Bu kez bir değişiklik olmuş ve babamın yerine kardeşi Şehzade Mustafa tahta oturulmuş. Annem, “Sevgili kocam Sultan Ahmed’in vasiyeti böyledir. Bu karara uymak zorundasınız.” derken bazı vezirler, “Ama bu haksızlıktır. Yeni hünkârımız Şehzade Osman olmalıydı.” diyorlardı. Bu duyduklarımı lalamlarla paylaşmak, bazı şeyleri sormak istiyordum ama o, “Siz böyle şeylerle kafanızı yormayın şehzadem. Anneniz Mahpeyker Sultan ne yaparsa iyi yapar. Ne söylerse doğrudur.” diyordu. Ben de, “Demek ki benim güzel annem böyle olmasını istemiş.” diye düşünüyorum, sesimi çıkarmıyordum.

Amcam Şehzade Mustafa büyük bir törenle tahta geçince bütün saray halkı sırayla gidip elini eteğini öptüler. Başta şeyhülislam olmak üzere vezirler ve paşalar sonra da diğerleri onun padişahlığını kutladılar. Sonra sıra biz şehzadelere geldi.

Sessizce yerimden ayrılıp sultan amcamın önüne geldiğimde hemen eğilip elini öptüm. Başımı kaldıramıyordum ama o uzanıp çenemi tuttu. Elleri buz gibiydi. Sonra göz göze geldik. Uzun uzun baktı bana. Bu ıslak ve biraz ürkek bakan gözleri ben daha önce görmüş müydüm?...

Sessizce ayrıldım yanından ama o gece hiç uyuyamadım. “Nerede görmüştüm ben onu?” diye düşünüyorum, yatakta dönüp duruyordum. Biz şehzadeler arada bir birbirimizi görürdük. İçlerinde benden büyük olanlar da vardı, benden küçükler de... Annelerimiz ve lalalarımız farklıydı ama bazen bahçede bazen de derslikte karşılaşırdık. Ama ben bu Mustafa amcamı hiç görmemiştim. Yoksa görmüş müydüm? Sonra birden hatırlayıverdim!

Aylar önce, bir akşamüzeri odamdan çıkıp sarayın içinde dolaşmaya başlamıştım. Saray o kadar büyüktü ki kimin nerede oturduğunu bilmiyordum. Sonra, çok derinlerde bir yerden duyduğum haykırışlarla donup kaldım. Neydi beni korkutan bu sesler?